

des ved en alt for stor Mangfoldighed eller væntes til en skødesløs, fragmentarisk Opfattelse.

Vil man more Børn med digtede Fortællinger, da bør man lære dem samme saaledes, at de selv kunne fortælle dem igen. Det iagttog man meget samvittighedsfuldt i den Tid, da Barnekammer-Litteraturen opbevaredes ved mundtlig Tradition. Man skal ikke opføre et ideligt afvekslende og forsvindende Skyggespil for deres Øjne, hvoraf der intet bliver tilbage for dem; thi derved berøver man deres aandelige Liv sin Selvstændighed og indre Sammenhæng og vænner dem til en passiv Nydelseslyst, der altid behøver nyt Incitament udenfra.

Men i Stedet for at nøjes med en saadan national Antologi, der enten var hjemmegjort eller i Aarenes Løb havde faaet Indfødsret, beværter man nu Børn med Fantasier, der ere sammenskrabede fra alle Verdens Hjørner, hvilket vist nok er en lige saa usund Diæt som at opføde dem med Kryderier fra alle fem Verdensdele.

Det er overhovedet en temmelig udbredt Vildfarelse, at Samlinger af Ammestuefortællinger ere indrettede til Brug for Børn. De kunne have deres store Interesse for den aandrige Historiker, som vil gøre et komparativt Studium af disse nationale Naturprodukter; men for Børn ere de ingenlunde skikede.